Auer, jucătorul No. 1 al footballului românesc, are o carieră extraordinară

Shotul lui Auer a făcut ocolul lumii!

In 1933 la Budapesta Auer înscrie un goal Angliei - goalul care aducea victoria Ungariei cu 2-1

A început ca portar la juniorii Amefei din Arad. La 15 ani debuta în echipa primă. In 1927 semnează pentru Ujpest şi face o carieră extraordinară. Zamora, Planicka, Hiden şi Combi sunt înfrânţi de shotul dinamită al virtuosului Auer

„Mai am o singură dorinţă: să joc în naţionala României"

Matchul Hungaria — Elveţia în cadrul Cupei Europei. Auer a câştigat duelul cu Ramseyer. Dela stânga: Auer, Ramsayer, Minelli.

Celebritatea, floare rară, nu poate fi cucerită decât cu preţul a mari sacrificii, din care nu se exclude — de foarte multe ori — şi batjocura semenilor. E, pare-se, o lege a naturii care refuză să răsfeţe pe cei chemaţi la mari onoruri mai înainte de a-i fi trecut prin purgatoriul umilinţei, prin acel examen al vieţei care triază cu sgârcenie candidaţii la celebritate.

Geniul nu impune dela început căci oamenii de serie sunt refractari celora, cari se detaşează peste comun. Abia târziu, când realitatea nu mai poate fi tăgăduită, massa părăseşte atitudinea ostilă pe care şi-o impune şi transformă pe cel până mai eri hulit într'un veritabil idol căruia i se închină cu o adoraţie exaltată.

Constatarea aceasta ar putea fi ilustrată cu exemple nenumărate, de o elocvenţă mai mult decât convingătoare.

Pentru cazul nostru special ne vom mulţumi însă să ne prezentăm doar cu cariera vedetei no. 1 a footballului românesc, viaţa sportivă a lui Auer.

*

Auer, acest mare răsfăţat al arenelor noastre — unde virtuozitatea lui brodează un joc de football ai doma unei fine dantele — este unul şi acelaş cu jucătorul care în urmă cu doi ani era obiectul de ilaritate al galeriei şi... cunoscătorilor.

Arta lui — pusă multă vreme în umbră de un accident stupid — a fost contestată cu vehemenţă aproape de toţi cei cari îl adulează astăzi, ne mai găsind superlative pentru a-l prezenta mai plastic, mai aproape de cum îl simt.

Jucătorul acesta care stăpâneşte, struneşte şi conduce balonul, cu măestria unui mare violonist, căruia îi vine în mâini un Stradivarius, a avut epoca lui de disgraţie, purgatoriul impus de vulg — care l-a acceptat cu multă greutate.

Procesul sufletesc pe care l'a trăit în aceste zile — proces pe care-l păstrează pentru sine cu sgârcenia unui Shylock — l'a fortificat şi ambiţionat pentru a'l svârli apoi, când piedicile au fost înlăturate, în braţele marei celebrităţi.

Astăzi Auer poate juca prost — deşi aceasta nu se întâmplă decât foarte rar — poate comite greşeli netolerate unui începător. Nimeni nu-i spune nimic. Nimeni nu îndrăzneşte a-i atinge prestigiul. Căci el este jucătorul de 24 carate al footballului românesc.

UN INCEPUT BANAL

Inceputurile lui n'au avut nimic senzaţional.

Copil — născut la Arad la 28 Mai 1905 — a început să joace la vârsta de 6 ani, cu o minge de cârpe, ca şi toţi ceilalţi copii ai mahalalei.

Nimeni nu putea ghici atunci că acest «puşt» va fi, mai târziu, jucătorul cu dinamită în picioare, în faţa căruia vor ceda toţi marii portari ai lumei.

Şi nici nu se putea bănui aceasta dacă, în trecere, ţinem seama de amănuntul că Auer juca pe atunci în postul de... portar, pentru care dovedea suficientă aplicaţie.

Iată-l, bunăoară, în clasa doua de liceu apărând buturile echipei şcolii sale cu o râvnă care nu lăsa să se întrevadă pe... viitoorul «tanc al Ungariei».

Sorţii se trag însă câţiva ani mai târziu, la un antrenament al Amefei. Cu răbdarea şi curiozitatea copiilor care urmăresc din spatele porţii jocul de pregătire al celor mai mari, Ştefan Auer — acela pe care publicul nostru îl mângâie cu diminutivul de «Rici» — a apucat «providenţa» de un picior. Şi «providenţa» aceasta arată, ca să ştiţi şi dvs. cum se inaugurează o carieră, a minge de football no. 5 rătăcită în spatele porţii, svârlită de un picior nepriceput.

Atracţia pe care o exercită o sferă de piele asupra unui copil obişnuit să se joace cu mingi de cârpe are ceva din mirajul munţilor de pilaf pentru turci sau din grădinile cu pomi din turta dulce cu ramuri din zaharicale pentru copii cari văd în «bragagiu» persoana cea mai importantă din viaţa lor cotidiană.

«Borcanul» acesta de miere trebuia atins măcar cu un deget. Şi Auer nu are nici scrupule nici curiozităţi. Balonul este repezit în teren de un picior desculţ cu o vigoare care uimeşte pe toţi cei prezenţi

Explodase prima dinamită din picioarele victoriosului de mai târziu. Auer jucase primul «atout».

DELA «JUNIORI» PANA LA UJPEST

Revelaţia aceasta are drept urmare pentru eroul nostru, înregimentarea lui în echipa de juniori a grupării la care juca şi fratele său mai mare Ioan Auer.

Aci, devenit înaintaş, Auer este trecut prin toate posturile ofensive; jucând cu aceiaşi dexteritate cu amândouă picioare. Un an mai târziu, în 1920, la 15 ani, el debutează în echipa primă a Amefei, într'un joc pentru o cupă challange, pe care şi-o adjudecă echipa muncitorilor arădeni prin goalul marcat, în finală, de Auer contra lui A. A. C.

Explodase a doua dinamită din picioarele vigurosului Auer şi pe drumul croit de ea, Auer se păstrează în echipa primă a Amefei până în 1926 când reclamat de serviciu militar se transferă la Coltea (Braşov).

Auer devine aci un mare «as». Apare şi prima ofertă din străinătate dela Bastya (Seghedin) pe care — cuminte — o refuză. Işi termină milităria şi se întoarce la Arad, unde vine Langfelder — directorul sportiv al lui Ujpest.

Aureolat de titlu de internaţional român, ca şi de valoarea jocului său Auer ajunge la preţ şi contractul oferit de Ujpest — cu o îndemnizaţie serioasă — este iscălit la 17 Decembrie 1927.

Debutul lui în marea echipă maghiară fusese fixat pentru turneul pe care Ujpest îl contractase în Italia.

Cum să se facă însă toate formalităţile pentru trecerea graniţei dacă cinci zile mai târziu era fixat srimul joc al turneului?

Ujpest găseşte soluţia salvatoare, întrebuinţând un sistem foarte curent pe vremea aceea, expediându-i o telegramă dela Budapesta prin care i se face cunoscută moartea unchiului său — stabilit în capitala Ungariei — şi necesitatea ca Auer să ia parte la împărţirea moştenirei.

Inarmat cu această telegramă el se prezintă la graniţă unde vamesul, citind despre ce este vorba, îi lasă drumul liber... spre celebritate.

In Italia, Auer nu-şi desminte reputaţia de shoteur şi din primul joc, la Venezia, marchează cinci din cele nouă goaluri reuşite de echipa sa.

Urmează etape la Padua, Torino, Trieste şi Bologna, unde Ujpest nu pierde nici un joc şi Auer — stabilit în postul de centru înaintaş — marchează de fiecare match câte un goal.

PRIMUL CONFLICT LA UJPEST...

La înapoiere din turneu, Auer se stabileşte la Budapesta unde însă regimul de antrenament sever la care este supus nu-i convine şi îşi iese din formă.

Antrenorul de pe vremea aceea al Ujpestului, Pozsonyi, nu vru să-i satisfacă cererea de a se antrena mai uşor şi atunci Auer, adoptând formula shakespeareană «a fi sau a nu fi», cere conducerei grupării să aleagă între el şi Pozsonyi, fiind gata să se reîntoarcă în ţară.

Lucrurile se aranjează însă în luna August, când Pozsonyi este înlocuit cu Banyai.

Înţeles mai bine de noul său antrenor, Auer ajunge în 1929—30 în cea mai bună formă. Ujpest ştie să profite de acest fapt câştigând, în acelaş an, «Cupa Europei Centrale», campionatul Ungariei şi «Cupa Naţiunilor» la Geneva — la care au participat 10 echipe campioane din Europa.

...ŞI INCEPUTUL «SFARŞITULUI»

Până în 1935, cariera lui Auer este un marş triumfal.

Shotul lui face ocolul lumii şi Auer devine «Regele neîncoronat al shooteurilor», spaima tuturor portarilor.

Faimoşii Zamora, Planicka, Hiden şi Combi gustă din «cupa amărăciunii», Auer fiind pretutindeni învingător. «Dinamitele» lui fac ravagii şi faima îi creşte vertiginos, stabilindu-l pentru totdeauna în galeria celor mai faimoşi jucători ai continentului nostru.

In plină glorie, suferă primul atentat al destinului la cariera lui:

In August 1935, la un antrenament al Ujpestului, Auer este încercat în postul de extrem dreapta. La un moment dat, lansat puternic, se opreşte brusc şi suferă din această cauză, o ruptură muşchiu iară la un picior.

Accidentul care, la început, părea lipsit de importanţă, se dovedeşte mult mai grav.

După o odihnă de trei săptămâni ruptura se produce din nou. Urmează apoi, consecutiv, câte o odihnă de 5 săptămâni şi 10 săptămâni.

La 15 Ianuarie 1936, Auer reia antrenamentul până la sfârşitul lui Februarie când, în cursul unui match amical cu Phoebus, pe un teren noroios, ruptura reapare.

Consultat de marele specialist dr. Molnar, Auer este trecut la o odihnă de 4 luni.

In luna Iulie el pleacă la Hajduszoboszlo, o localitate balneară lângă Debreţin, unde urmează o cură de băi de 3 săptămâni.

Reîntors la Budapesta reia serios antrenamentul şi la 10 August este încercat într'un match amical cu Tokod, o echipă din divizia B.

Auer este însă precaut şi nu forţează, de teama unui nou accident. La pauză conducerea grupării îi cere să joace mai serios. Auer refuză însă vrând să evite o ruptură muşchiulară.

Pentru conducătorii Ujpestului refuzul acesta capătă o altă semnificaţie. Cum la 15 August contractul lui Auer expiră, grija de a nu se încărca cu un jucător invalid îi face pe aceştia să comită o gafă, de pe urma căruia îl pierd pe excelentul lor centru înaintaş.

Cu două zile înainte de expirarea contractului ei îi prezintă un nou angajament, cu salariul redus la jumătate. Adaugă însă clauza că dacă în trei jocuri consecutive Auer nu suferă nimic de pe urma vechiului accident sunt gata să refacă contractul.

Auer refuză acest angajament şi la 15 August apare pe lista jucătorilor transferabili.

INTRE OLYMPIQUE LILLE ŞI F. C. RAPID

Chiar a doua zi el intră în posesia unei oferte din partea grupării franceze Olympique Lille, cu care nu se poate declara însă de acord, din primul moment, din cauza condiţiilor financiare care îi erau propuse.

La 17 August, când urmau să se continue tratativele cu mandatarul grupării franceze, apare la fabrica «Tungsram», unde Auer era funcţionar, un conducător al grupării bucureştene F. C. Rapid, d. C. Bauer.

După o zi de discuţii oferta acestuia este acceptată, contractul a vând următoarea clauză: jucătorul este angajat oricât de prost s'ar comporta în matchuri, fiind însă invalid.

Un reportaj de
Bucur Berceanu

Şi aşa luă Auer drumul Bucureştiului, visul lui de totdeauna de a juca în capitala României, devenind o frumoasă realitate.

SINGURUL JUCATOR ROMAN CARE A LUPTAT CONTRA NAŢIONALEI ANGLIEI

Iată cariera marelui Auer comprimată la spaţiul necesitat de acest reportagiu. Căci dacă am fi vrut să-i dăm amploarea corespunzătoare câte nu am fi avut de spus.

Jucătorul care a fost selecţionat de 23 ori numai în echipa A a Ungariei are ce povesti.

Câte rânduri am fi trebuit să acordăm pentru matchul Ungaria — Elveţia, terminat cu scorul de 3-0 pentru unguri, în care Auer a marcat toate goalurile — primind o splendidă placheţă dela «Nemzeti Sport» şi pe care se poate ceti inscripţia: «*Amintire eroului din matchul Ungaria—Elveţia*».

Sau despre o altă ediţie a acestui match, în 1930, la Budapesta, după care «aripa» românească Auer-Tănzer a fost purtată pe umeri, în triumf, de spectatorii disputei.

Acest capitol al marilor matchuri îl văduvim însă de toate amintirile mulţumindu-ne să aducem amănuntul că matchul cel mai important a fost contra naţionalei Angliei, în 1933, la Budapesta, pe care ungurii l-au câştigat cu 2-1.

Cele două goaluri ale învingătorilor au fost marcate de Auer, care a jucat inter dreapta şi de dr. Sarossi.

Interlocutorul nostru de astăzi este, deci, singurul jucător român care a avut — până acum — cinstea de a juca împotriva naţionalei Angliei şi de a marca un goal unei echipe în care activa jucători de talia lui Hapgood, Male, Bastin, etc.

AUER IN VIAŢA DE TOATE ZILELE: UN BURLIŢ MANIERAT ŞI UN «CAUSEUR» MINUNAT

Jucătorul Auer are puţine trăsături comune cu Auer cel de toate zilele. Acesta din urmă este un burghez manierat, cu tabieturi ca mine sau ca dvs., care nu vrea şi nu trage nici un profit particular din celebritatea culeasă în arene.

Viaţa şi-o trăeşte plat între sport şi familie — căci este însurat şi are şi un copilaş — cu mulţumirea unui om care a văzut multe în peregrinările dealungul şi dealatul a trei continente — Europa, Africa şi Asia — şi care, din ceeace i-a produs footballul, nu mai are grija zilei de mâine.

Burghezul acesta este însă un «causer» minunat şi nu mă înşel atunci când susţin că verbul lui prezintă un farmec aparte, care subjugă auditoriul.

Dacă-l veţi cunoaşte pe Auer în intimitate sunt sigur că-l veţi aprecia tot atât de mult ca atunci când îl admiraţi ca jucător de football.

Discuţia noastră, după cum era şi firesc, s'a învârtit — cu ocazia ultimei întrevederi — mai mult în jurul footballului.

Ei bine, omul acesta care este un practicant al soccerului de 19 ani — socotind numai dela data când a fost promovat în echipa primă a Amefei — este şi astăzi un amorezat al footballului. O mărturiseşte cinstit, fără falsă modestie, că nu crede să se poată despărţi vreodată de sportul de care şi-a legat viaţa. O spune, de altfel, clar:

«Cât timp mă vor ţine picioarele voiu juca. Nu interesează unde şi nici cu cine. Voiu juca pentru plăcerea mea personală, pentru dorinţa de a mângâia mingea aceasta de piele, care mi-a produs atâtea satisfacţii. Şi astăzi văd că în zilele când nu am match îmi lipseşte ce va vital, ceva ce nu poate fi înlocuit cu un corespunzător. Pentru football nu voiu fi, deaceea, niciodată bătrân. Pentru public da».

Auer şi echipa naţională

«Marele Auer», jucătorul care a cunoscut toate onorurile, luptând împotriva celor mai redutabile formaţii naţionale ale continentului nostru — în faţa unor asistenţe care au ajuns, uneori, până la 100 de mii spectatori — mai are astăzi o dorinţă: aceea de a mai juca în echipa naţională a României.

«Când văd jucând echipa României» — spune el — îmi vine să intru pe teren să fac ceva pentru ea.

Sunt sigur că sub culorile ei aş putea da cu mult mai mult decât în clubul meu, la care — totuşi — ţin enorm.

Din păcate însă situaţia mea actuală nu permite să fiu selecţionat şi atunci când, poate, impedimentul de astăzi n'ar mai exista s'ar putea să nu mai fiu capabil de efortul ce mi s'ar cere».

Pierderea pe care a suferit-o footballul românesc prin plecarea lui Auer în Ungaria poate fi apreciată prin cariera pe care a făcut-o acesta, atâţia ani, în naţionala maghiară. Regretul acestei pierderi este cu atât mai mare, dacă ne gândim că legitimarea lui Auer pentru Ujpest s'a făcut datorită unei neglijenţe a forului nostru de specialitate.

Când Auer a trecut la Ujpest şi federaţia noastră a fost avizată de aceasta, conform regulamentelor, legitimarea lui nu putea fi făcută dacă forul român de specialitate se opunea, în termen de două săptămâni, la transferarea jucătorului.

Pe vremea aceea, se pare, la F. R. F. A. lucrurile nu mergeau atât de regulat ca acum şi opoziţia s'a produs exact după trecerea termenului regulamentar.

Iată, deci, ce ar fi putut împiedeca plecarea lui Auer în Ungaria şi ce ar fi putut da echipei noastre naţionale un atacant de mare valoare. O simplă operaţie birocratică, o adresă de câteva rânduri...

«RICI» AUER ARE ASTAZI 5 ANI JUMATATE ŞI NU VA JUCA FOOTBALL NICIODATA

Nu cred să existe spectator al matchurilor noastre de football care să nu-l fi mângâiat, vreodată pe Auer cu diminutivul «Rici». Pentru favoriţii săi, publicul găseşte în aceste diminutive un mijloc mai familiar de a-i excita sau numai apostrofa.

«Ciogli», «Duduş», «Rafi», «Rici»... şir interminabil de nume de vedete ale footballului românesc, popularizate şi difuzate numai datorită dorinţei marei masse sportive de a simţi mai intimă apropierea de idolii pe care şi-i creează.

Cu «Rici» socoteala este însă alta, căci Rici Auer are, astăzi, numai cinci ani jumătate şi este fiul lui Ştefan Auer, jucătorul F. C. Rapid-ului de care ne ocupăm în cadrul actualului interview. Mai mult decât atât: *Rici Auer nu va juca niciodată football.* Aşa, cel puţin, ne-a mărturisit tatăl său:

«Nu-mi voiu opri fiul de a juca football cu acelaş sistem pe care l-a întrebuinţat, când-va, tatăl meu: bătaia.

Nu voiu face din football «fructul oprit». Dimpotrivă îi voiu lua tot ceeace îmi va cere ca să poată practica acest sport. Căci numai aşa sunt sigur că nu va juca. Footballul pe care-l joci, copil fiind, nu are savoare dacă nu-l practici pe sub mână, cu gândul la palmele pe cari le vei primi de la părinţi sau la cinematograful care-ţi va fi «tăiat» ca pedeapsă.

Şi dacă vreţi să ştiţi şi motivul pentru care doresc să nu joace football iată-l: frica de a nu ajunge cândva mai bun decât am fost eu».

Cu această ultimă argumentaţie Auer nu a reuşit să ne convingă. El, îndrăgostitul de football, ar fi primul care s'ar bucura dacă fiul său i-ar călca pe urme.

Care să fie atunci adevăratul motiv?

Teama ca urmaşul să nu-i corespundă în arta footballistică?

Grija de părinte de a-şi feri progenitura de un sport prea violent?

Sau dorinţa de a-i asigura o viaţă mai liniştită, fără beţia gloriei dar şi fără amărăciunea insuccesului?

Rici Auer, dacă dăm crezare tatălui său, nu va juca — deci — nicio dată football.

*

Şi acum finalul.

Aure îşi va termina cariera de footballist la F. C. Rapid. Contractul lui cu gruparea feroviară bucureşteană prevede că numai poate juca în România la nici o altă echipă. Iar în străinătate nu mai vrea el să activeze.

Sportivii români vor fi deci, aceia cari vor păstra amintirea celui mai bun Auer. Căci avem curajul să spunem că cel de astăzi este cel mai bun.

In Ungaria, faima lui Auer a fost creiată mai mult de calitatea shootului său. Atunci însă el nu avea marea rutină şi tehnică pe care am admirat-o de atâta ori, în ultimele-i evoluţii.

Auer de astăzi poate fi pus alături de cei mai buni jucători ai continentului şi, sigur, că urmaşii noştri vor spune în discuţiile lor: «A fost odată în România un jucător mare, mare de tot, Auer...

Matchul Budapesta — Madrid în care şi-au dat întâlnirea câţiva din cei mai faimoşi footballişti ai continentului. Grupul cuprinde pe Hires (Madrid), Kalmar, Leon (Budapesta), Auer şi Zamora. Celebrul fundaş spaniol Quincoces s'a postat în poarta părăsită de Zamora.

Azi

Finala Cupei Franţei

Racing Paris - Olimpique Lillois

Astăzi se joacă la Paris finala Cupei Franţei între Racing Club Paris şi Olympique Lille.

In formaţia echipei pariziene a fost desemnat să apere buturile faimosul Hiden

La ora când scrim aceste rânduri nu se ştie încă precis dacă Hiden va putea juca deoarece o bună parte din jucătorii Racing-ului refuză să joace cu el.

TIPARUL INSTITUTULUI DE ARTE GRAFICE «EMINESCU» S. A., STR. ING. ANGHEL SALIGNY, TELEFON 3.26.68.